

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 37Ek/3162/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121480257
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6121480257.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: mal. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/X, XXX XX A., zast zákonným zástupcom: E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, XXX XX A., právne zast. Beňo and partners, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia č. 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, proti povinnému: G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. D. XXX/XX, XXX XX G. I., právne zast. JUDr. Milan Križalkovič, advokát, so sídlom Hviezdoslavova č. 11, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 31 950 817, o vymoženie výživného vedenej u súdneho exekútora Mgr. Róbert Segľa, so sídlom exekútorského úradu Baštová č. 44, 080 01 Prešov, sp zn. 212 EX 1138/21, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 37Ek/3162/2021 zo dňa 01.08.2023, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37Ek/3162/2021 zo dňa 01.08.2023 vo výroku I. sa m e n í tak, že súd konanie v časti zameškaného výživného v sume 520 eur podľa ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku z a s t a v u j e a vo zvyšnej časti súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa ust § 61l ods. 3 Exekučného poriadku z a m i e t a .

II. Výrok II. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp zn. 37Ek/3162/2021 zo dňa 01.08.2023 sa z r u š u j e .

III. Žiaden z účastníkov n e m á na náhradu trov konania v súvislosti s podaným návrhom povinného na zastavenie exekúcie a s podanou sťažnosťou povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37Ek/3162/2021 zo dňa 01.08.2023 právo.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie podaným prostredníctvom právneho zástupcu a doručeného súdu dňa 21.09.2021 domáhal od povinného vymoženiu zameškaného výživného vo výške 910 eur (za obdobie 7 mesiacov a to december 2020, január, február, marec, apríl, júl a august 2021) a bežného výživného vo výške 130 eur mesačne od kalendárneho mesiaca september 2021, na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 15P/96/2018 – 161 zo dňa 02.12.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.03.2021 a vykonateľnosť dňa 19.01.2021, v zmysle ktorého bola povinnému uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého A. sumou 130 eur mesačne počnúc dňom 01.12.2020, ktoré výživné je splatné vždy do 15-teho dňa tohto ktorého mesiaca k rukám matky. Súd vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie dňa 22.09.2021.

2. Dňa 18.11.2021 predložil súdny exekútor tunajšiemu súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý povinný odôvodnil tým, že návrh oprávneného na vymoženie zameškaného výživného považuje za neopodstatnený a šikanóznny, nakoľko si svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému splnil. S matkou maloletého žili počas obdobia od 26.12.2020 do 05.05.2021 v spoločnej domácnosti, počas ktorých zabezpečoval všetky potreby rodiny. Počas tohto obdobia poskytoval matke maloletého finančné prostriedky priamo na ruku alebo prostredníctvom bankového vkladu na účet matky. Vklad zo dňa

22.02.2021 vo výške 100 eur, vklad zo dňa 27.04.2021 vo výške 30 eur. Po odchode matky maloletého spolu s maloletým zo spoločnej domácnosti sa už priamo nepodieľal na výžive maloletého a túto povinnosť splnil úhradou výživného zo dňa 24.05.2021 vo výške 130 eur a úhradou výživného zo dňa 23.06.2021 vo výške 130 eur. Po vzájomných nezhodách povinného s matkou oprávneného o úprave styku s maloletým býval maloletý A. B. od 09.07.2021 do 02.09.2021 u otca, ktorý počas tohto obdobia zabezpečoval osobnú starostlivosť o maloletého spolu s hradením všetkých potrieb. Povinný predložil doklady o uhradení školských potrieb spolu s dokladmi o uhradení stravného a družiny pre oprávneného. Z tohto titulu, že oprávnený žil u povinného, povinný v návrhu ozrejmil, prečo nedošlo k splneniu povinnosti z jeho strany za kalendárny mesiac júl a august 2021. Povinný uviedol, že vyživovaciu povinnosť za kalendárny mesiac september 2021 splnil, a to poukázaním výživného vo výške 130 eur na účet matky maloletého k 30.09.2021. Povinný poukázal na rozhodnutie na Okresného súdu v Martine, a teda právne účinky uvedeného exekučného titulu pominuli ku dňu 26.12.2020, teda k momentu obnovy spolužitia matky oprávneného a povinného, a to až do 05.05.2021. Zároveň povinný uviedol, že zo strany matky nedošlo k podaniu nového návrhu na úpravu práv a povinnosť k maloletému a predovšetkým k úprave resp. určaniu výživného.

3. Oprávnený (v osobe zákonnej zástupkyne maloletého) sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyjadril, pričom s návrhom povinného nesúhlasil z dôvodu, že matka maloletého poberá na oprávneného náhradné výživné z dôvodu, že povinný dlhodobo neplní svoju vyživovaciu povinnosť stanovenú exekučným titulom. Vo vyjadrení oprávnený ďalej uviedol, že povinným uvádzané skutočnosti o vkladoch na účet matky a účtenky z roku 2020 a 2021 nepredstavujú hodnoverný dôkaz o plnení vyživovacej povinnosti voči maloletému za rok 2022 a 2023. V predložených potvrdeniach o poberaní náhradného výživného za neplatené výživné oprávnený predložil potvrdenie o vyplatení dávky v kalendárnom roku 2022 za mesiace február, marec, november a december v celkovej výške 520 eur. Za kalendárny rok 2023 vyplatenie dávky za mesiace január, február, marec, apríl, máj, jún v celkovej výške 780 eur.

4. Uznesením sp. zn. 37Ek/3162/2021 zo dňa 01.08.2023 súd I. výrokom návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. II. výrokom rozhodol, že oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 91,79 eur, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie. Predmetné uznesenie súd odôvodnil tým, že dôkazy predložené povinným jeho tvrdenia nepreukazujú. Skutočnosť, že vyživovacia povinnosť povinného vyplývajúca z exekučného titulu zanikla momentom obnovenia spolužitia s matkou oprávneného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia danej veci. Z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 12P/105/2012 zo dňa 24.09.2012, ktorý uvádzal na podporu svojich tvrdení povinný, vyplýva, že súd pri vydaní rozhodnutia dospel k skutkovému a právnemu stavu o spolužití rodičov maloletých na základe dokazovania oboznámením sa pripojenými listinnými dôkazmi, správou kolíznej opatrovníčky o prešetrení rodinných pomerov a s pripojeným súvisiacim spisom. Vzhľadom na uvedené súd skonštatoval, že pri rozhodovaní nemôže vychádzať len zo skutočností tvrdých povinným bez náležitého odôvodnenia a preukázania takýchto tvrdení dôkazom. V praxi sa takéto tvrdenie o obnovení spolužitia rodičov maloletých detí dokazuje už spomínanou správou kolíznej opatrovníčky o prešetrení rodinných pomerov alebo čestným vyhlásením obce, prípadne starostu obce o tom, že rodičia maloletých žijú v spoločnej domácnosti. Ohľadom zameškaného výživného za čas počas ktorého mal byť maloletých v osobnej starostlivosti u povinného, povinný hodnoverne nepreukázal skutočnosť, že žil s maloletým v jednej domácnosti a zabezpečoval tak jeho osobnú starostlivosť. Predložené tvrdenia o nákupe školských potrieb, úhradu stravy a poplatkov za družinu pre maloletého nepovažuje súd za vierohodný dôkaz, ktorý by podporoval tvrdenia povinného a zároveň ho tým nijako nepozbavujú vyživovacej povinnosti. Uvedená úhrada výživného zo dňa 30.09.2021 sa uskutočnila až po začatí exekučného konania. Túto skutočnosť mal povinný namietat u súdneho exekútora, ktorý bol k danej veci pridelený. Povinný neunesol dôkazné bremeno, nakoľko sa nepotvrdila pravdivosť jeho tvrdení. S prihliadnutím na neunesenie dôkazného bremena na strane povinného a na základe predložených dôkazov zo strany oprávneného, súd konštatoval, že povinný riadne neplní svoju zákonom stanovenú vyživovaciu povinnosť voči oprávnenému ani v súčasnosti, a preto absentuje dôvod zastavenia danej exekúcie.

5. Proti uvedenému uzneseniu podal povinný v zákonom stanovenej lehote sťažnosť. Predmetnú sťažnosť s poukazom na vyslovený záver exekučného súdu, že povinný vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia danej veci a to pri hodnotení záverov rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 12P/105/2012 uviedol, že matka maloletého podala dňa 07.06.2021 na Okresný súd Poprad návrh na zmenu úpravy styku, z ktorého obsahu je zrejmé, že v namietanom období od 26.12.2020 do 03.05.2021

žili povinný ako aj matka a maloleté dieťa v spoločnej domácnosti. Z úradného záznamu spísaného na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad zo dňa 07.06.2021 je zrejmé, že to oprávneného potvrdila, že žili v spoločnej domácnosti v období od 26.12.2020 do 03.05.2021, že ona si hradila svoje výdavky a podieľala sa aj na výdavkoch v domácnosti otca dieťaťa. Z uvedeného vyjadrenia je zrejmé, že skutočne žili v spoločnej domácnosti u otca – povinného a keďže sa údajne podieľala na výdavkoch a to len na stravu, ostatné výdavky v súvislosti so zabezpečením starostlivosti o syna, ako aj o domácnosť zabezpečoval v danom období povinný. Na podporu tvrdení o spolunažívaní v spoločnej domácnosti s matkou maloletého a maloletým povinný predložil úradný záznam zo dňa 15.07.2021 spísaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad, z ktorého obsahu je zrejmé, že už v čase spísania predmetného záznamu bol maloletý v osobnej starostlivosti otca. Ďalší dôkaz, ktorý osvedčuje tvrdenie povinného o jeho osobnej starostlivosti o syna je samotné vyjadrenie kolízneho opatrovníka do zápisnice vykonané na pojednávaní dňa 21.10.2021 v konaní 10P/69/2021 vedenom na Okresnom súde Poprad na návrh matky, kde samotný kolízny opatrovník potvrdil, že maloleté dieťa bolo v osobnej starostlivosti otca od 12.07.2021 do 02.09.2021. V predmetnom konaní t.j. v konaní vedenom na OS Poprad pod č. 10P/69/2021 bolo dňa 13.06.2022 súdom vydané neodkladné opatrenie ohľadom úpravy styku, kde vo výroku VI. tohto uznesenia je uvedené, že výživné medzi rodičmi maloletého sa neupravuje. Uvedené konanie bolo následne ukončené rozsudkom OS Poprad zo dňa 14.11.2022. V súvislosti so stanoviskom súdu, že povinný neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení uvádzaných v návrhu na zastavenie exekúcie povinný poukazuje na to, že vo veci súd viac ako rok a pol nekonal a ani nevyužil možnosť, ktorú mu poskytuje ust § 61l Exekučného poriadku, a to možnosť nariadiť vypočutie určitej osobe v danom prípade povinného ako aj matky maloletého na stav, v ktorom sa táto vec nachádza, aby tak povinný mohol predložiť argumenty ktoré svedčia v jeho prospech a potvrdzujú jeho tvrdenia.

6. Oprávnený sa k sťažnosti povinného písomne vyjadril. Vo svojom stanovisku uviedol, že skutočnosť, či bolo obnovené spolužitie medzi matkou a otcom na prechodné obdobie nemá žiadnu relevanciu na povinnosť úhrady výživného zo strany povinného na maloletého syna na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Navyše zákonný zástupca oprávneného vylučuje, že by povinný prispieval na maloletého v čase uplatňovaného nároku na zameškané výživné inou formou t.j. za mesiace december 2020 až august 2021. Zákonný zástupca oprávneného ďalej uvádza, že krátkodobý pobyt dieťaťa u rodiča (navyše v tomto prípade aj protizákonný), ktorému nebolo dieťa zverené do starostlivosti nemôže byť dôvodom dočasného pozbavenia tohto rodiča povinnosti platiť výživné. Aj keby vo výchove a výžive maloletého oprávneného došlo k zmene pomerov trvalejšej povahy, alebo keby mu povinný uhradil nielen každodenné ale aj iné potreby, tieto okolnosti by mohol posúdiť iba príslušný súd (rozhodnutie NS ČSR zo dňa 27.02.1969 sp. zn 1Cz 84/1968, R 73/1969). O tejto skutočnosti nie je oprávnený rozhodovať súd príslušný k výkonu rozhodnutia resp. exekučný súd.

7. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

9. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa § 243 CSP v sťažnosti sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému uzneseniu smeruje, v čom sa postup alebo uznesenie súdu považuje za nesprávne a čoho sa sťažovateľ domáha.

11. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

12. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

13. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

14. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

15. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

16. Podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku.

17. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

18. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

19. Podľa § 61h ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku exekútor vydá upovedomenie o odklade exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania, platiteľovi mzdy povinného, banke, dlžníkovi povinného alebo iným osobám dotknutým exekúciou, ak povinný pri exekúcii na vymoženie pohľadávky na výživnom zaplatil zameškané výživné vrátane trov oprávneného a exekútora, podal žiadosť o odklad exekúcie a vyhlásil, že bežné výživné bude ďalej prostredníctvom exekútora plniť dobrovoľne.

20. Podľa § 61n ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ak pri exekúcii na vymoženie pohľadávky na výživnom, ktorá bola odložená podľa § 61h ods. 1 písm. e), povinný prostredníctvom exekútora splnil riadne a včas bežné výživné počas troch po sebe nasledujúcich mesiacov.

21. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť povinného je čiastočne dôvodná.

22. Exekučným titulom v predmetnej právnej veci je rozsudok Okresného súdu v Poprade sp. zn. 15P/96/2018 zo dňa 02.12.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.03.2021 a vykonateľnosť dňa 19.01.2021. Uvedeným rozhodnutím bola povinnému uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého syna A. sumou 130 eur mesačne počnúc dňom 01.12.2020, ktoré výživné je splatné vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca k rukám matky. Uvedeným rozhodnutím bolo zároveň maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky. Návrhom na začatie exekúcie si oprávnený uplatnil nárok na zameškané výživné vo výške 910 eur a úhradu bežného výživného vo výške 130 eur.

23. Základnou otázkou, ktorú povinný v danej veci nastolil je, či obnovenie spolužitia povinného s matkou oprávneného v období od decembra 2020 do mája 2021, ktoré nerozporovala ani matka oprávneného, má také zásadné následky, že je nutné zastaviť exekúciu v celom rozsahu. Je nutné uviesť, že oprávnený podal prostredníctvom matky návrh na vykonanie exekúcie dňa 21.09.2021 a žiadal v ňom zameškané výživné vo výške 910 eur za obdobie 7 mesiacov, ktoré predchádzalo podaniu návrhu na vykonanie exekúcie a zároveň bežné výživné vo výške 130 eur mesačne. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie argumentuje skutočnosťou, že medzi matkou maloletého a povinným došlo k obnoveniu spolužitia, ktorá skutočnosť mala za následok zánik účinkov exekučného titulu v rozsahu platenia výživného. Uvedenú skutočnosť náležitým spôsobom podľa vyjadrenia vyššieho súdneho úradníka nezdokladoval. K podanej sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie povinný doložil ako dôkazy: uznesenie Okresného súdu v Poprade sp. zn. 10P/69/2021 – 145 zo dňa 14.11.2022, uznesenie o neodkladnom opatrení vydané Okresným súdom v Poprade sp.

zn. 10P/69/2021 – 112 zo dňa 13.06.2022, úradný záznam spísaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade zo dňa 07.06.2021, úradný záznam spísaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade zo dňa 15.07.2021, návrh zo strany matky maloletého na úpravu styku doručený Okresnému súdu v Poprade dňa 07.06.2021, ako aj zápisnicu o pojednávaní spísanú na Okresnom súde v Poprade dňa 21.10.2021. So zreteľom na ust. § 245 Exekučného poriadku súd v sťažnostnom konaní vyhodnotil povinným doložené dôkazy a stav ustálil nasledovne:

24. Medzi rodičmi maloletého došlo k obnoveniu spolužitia, ktoré trvalo cca 4 mesiace a to v období od 26.12.2020 do 03.05.2021. Uvedenú skutočnosť potvrdila matka maloletého a to v zápisnici spísanej na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade dňa 07.06.2021, ako aj v návrhu na začatie konania o úprave styku doručenému Okresnému súdu v Poprade dňa 07.06.2021 v zmysle ktorého "je pravdou že od 26.12.2020 do 03.05.2021 žili spolu v domácnosti otca, avšak ona si hradila svoje výdavky a podieľala sa aj na výdavkoch (strave) v domácnosti otca dieťaťa." Išlo však o veľmi ťažké obdobie kedy bola pozitívna Covid 19 a tiež jej mama, tak sa snažila dieťa uchrániť. Znova sa potvrdilo, že ich spolužitie je nereálne, pretože otec dieťaťa je žiarlivý a vymýšľa rôzne nepredvídateľné situácie". Z uvedených okolností je zrejmé, že k obnoveniu spolužitia medzi rodičmi maloletého došlo. Vo svojom vyjadrení matka maloletého nepoprela, že by sa otec maloletého v čase ich spolužitia o dieťa nestaral, ako sama uviedla, hradila si svoje výdavky a prispievala čiastočne na stravu. V tejto súvislosti súd udáva, že pokiaľ oprávnený i jeho matka prišli bývať k povinnému, povinný im za ten čas zabezpečoval bývanie, prispieval na stravu, bežné výdavky a podobne. Aj týmto spôsobom za danej situácie mohol povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Exekučný súd je toho názoru, že pokiaľ povinný z vyživovacej povinnosti má maloletého u seba a riadne zabezpečuje jeho potreby, tak si vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k maloletému plní. Ak by sa prijal názor, že okrem vyššie uvedených plnení mal povinný ešte k rukám matky plniť to, čo ukladá exekučný titul, bol by to iba číro čistý formalizmus a tento záver by bol zjavne nespravodlivý voči povinnému a v rozpore dobrými mravmi. Z tohto dôvodu má exekučný súd za to, že počas obnovenia a trvania spolužitia povinného s matkou oprávneného si povinný plnil svoju vyživovaciu povinnosť, a teda v časti týchto 4 mesiacov súd musí skonštatovať, že návrh na vykonanie exekúcie nebol podaný dôvodne. V tomto smere súd poukazuje aj na závery Ústavného súdu obsiahnuté v uznesení III. ÚS 91/2022-8 zo dňa 10.02.2022 „Ústavný súd konštatuje, že zákonná povinnosť vyživovať maloleté dieťa môže mať aj nefinančnú (naturálnu) formu. Plnením vyživovacej povinnosti je aj samotná osobná starostlivosť o dieťa. Ide dokonca o najbežnejší spôsob naplňovania vyživovacej povinnosti. Naopak, vo vzťahoch založených na dohode sú finančné formy výživného zriedkavé a obmedzujú sa na plnenia vreckového a pod. Výživné teda nespočíva len v peňažnom plnení, ale aj v povinnosti vyživovať a zaopatrovávať oprávnenú osobu v naturálnej podobe, t. j. vo faktickej starostlivosti o jej bývanie, ošatenie, hygienu, zdravie vrátane starostlivosti o jeho výchovu a všestranný rozvoj. Ak okresný súd odôvodnil zastavenie exekúcie v rozsahu, ktorému korešponduje obdobie spolužitia sťažovateľa a povinného, ústavný súd nevidí v takomto postupe ústavne neudržateľné rozhodnutie, a to napriek tomu, že sťažovateľova argumentácia o prelomení súdneho rozhodnutia o výživnom pri zmene pomerov súdnym rozhodnutím je správna.“

25. Povinný ďalej uviedol, že po nezhodách s matkou maloletého býval maloletý v období od 09.07.2021 do 02.09.2021 u otca (povinného), ktorý počas tohto obdobia zabezpečoval osobnú starostlivosť o maloletého syna spolu s hradením všetkých jeho potrieb. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 21.10.2021 súd mal z vyjadrenia kolízneho opatrovníka preukázané, že od mája bola situácia medzi rodičmi maloletého tak kriticky vyhrotená, že otec si ponechal dieťa vo svojej starostlivosti, odmietol ho matke odovzdať, prázdniny boli dosť zložité aj pre dieťa, ktoré síce zažilo aj dosť zážitkov, ale bez prítomnosti matky. Matka požiadala súd o vydanie neodkladného opatrenia o výkon rozhodnutia. Kým čas ubiehal došlo k tomu, že až 02.09. si matka dieťa prevzala zo školy. Otec mal dieťa od 12.07.2021.

26. V tejto súvislosti súd poukazuje na tú skutočnosť, že v období od 09.07.2021 do 02.09.2021 mal povinný dieťa vo svojej osobnej starostlivosti napriek rozhodnutiu o zverení maloletého do osobnej starostlivosti matky a na rozdiel od predchádzajúceho obdobia bez jej súhlasu. Ide o obdobie dvoch mesiacov, počas ktorých si podľa názoru súdu povinný nemôže túto povinnosť pozastaviť z dôvodu, že dieťa, ktoré bolo zverené do osobnej starostlivosti matky, má po určitú dobu v rozpore so súdnym rozhodnutím a proti vôli matky u seba. Nemožno preto poskytnúť ochranu konaniu, ktoré bolo v rozpore so súdnym rozhodnutím a do istej miery aj v rozpore so záujmami dieťaťa, ktorému nebolo po dobu dvoch mesiacov umožnené byť s matkou. Súd je toho názoru, že ak by dal povinnému v tomto smere za pravdu, teda že mu „zanikla vyživovacia povinnosť jeho osobnou starostlivosťou o dieťa“ odobril

by tak protiprávne správanie povinného aj do budúcnosti v rozsahu vyhnúť sa plneniu vyživovacej povinnosti, ktorá v zmysle exekučného titulu naďalej trvá. Okrem iného zo samotnej skutočnosti, že mal povinný dieťa osobne u seba, nemožno vyvodiť záver, že matka maloletého nemala v súvislosti so starostlivosťou o dieťa žiadne výdavky (berúc do úvahy najmä skutočnosť, že od septembra začínal ďalší školský rok). Súd v tomto smere ďalej poukazuje aj na to, že rozsudkom Okresného súdu v Poprade sp. zn. 10P/69/2021 zo dňa 14.11.2022 bol upravený styk otca s maloletým v čase vianočných sviatkov, jarných prázdnin, veľkonočných sviatkov, rovnako aj v období letných prázdnin, pričom aj počas týchto období (aj v období celého mesiaca starostlivosti o dieťa) vyživovacia povinnosť naďalej trvá. „Dochádza k mylnej predstave zo strany povinných rodičov, ktorým dieťa nie je zverené do osobnej starostlivosti, že v prípade, ak títo majú istý časový rámec dieťa vo svojej starostlivosti, ide o dôvod, pre ktorý by mali byť pozbavení povinnosti platiť výživné. Takýto krátkodobý pobyt dieťaťa u druhého z rodičov však v zmysle judikatúry nie je dôvodom svojvoľne prestať plniť výživné v stanovenom rozsahu, a to až dokým podľa úvahy súdu nedošlo k zmene pomerov pri výchove a výžive trvalej povahy, o čom však musí súd právoplatne rozhodnúť.“ (R 73/1969).

27. Tvrdenia povinného ohľadne úhrad školských potrieb, stravy, poplatku za družinu, tieto sú podľa názoru súdu irelevantné. Rodič, ktorému bolo súdom určené výživné, má v prvom rade plniť vyživovaciu povinnosť v prospech dieťaťa vo výške a v intervaloch určených v rozhodnutí súdu. Na žiadnych mimoriadnych výdavkoch nad rámec určeného výživného sa nemá povinný rodič dôvod podieľať a ak tak činí, je to výlučne na báze jeho dobrovoľnosti, pričom takéto plnenie nemožno započítať na výživné. Právo na výživné je zákonným oprávnením dieťaťa, výživné platené povinným rodičom slúži k okamžitému uspokojovaniu potrieb oprávneného a povinný by mal zodpovedne pristupovať k plneniu svojej zákonnej povinnosti a dbať o to, aby vyživovaciu povinnosť plnil tak, ako mu bola stanovená exekučným titulom.

28. So zreteľom na uvedené preto súd vo zvyšnej časti návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyhovet a tento ako nedôvodný zamietol.

29. Na záver súd poznamenáva, že pokiaľ je exekúcia vykonávaná aj na bežné výživné, exekučný súd musí skonštatovať, že podľa súčasnej právnej úpravy platnej od 01.04.2017 možno zastaviť exekúciu, predmetom ktorej je vymáhanie výživného, ktorá bolo začatá čo i len v časti dôvodne (čo je aj prejednávaná vec, keď exekúcia nebola dôvodná len v sume 520 eur, v ktorej časti exekúciu zastavil sťažnostný súd), len ak sú splnené predpoklady vyššie citovaného ust. § 61n ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. O naplnení týchto predpokladov však nerozhoduje exekučný súd, ale súdny exekútor. Vzhľadom na to, že orgány verejnej moci musia konať podľa článku 2 ods.1 Ústavy SR len v medziach a v rozsahu stanovenom zákonom, exekučný súd nemôže zasiahnuť do pôsobnosti zverenej zákonom súdnemu exekútorovi, a preto v danej procesnej situácii nemá oprávnenie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie i pre bežné výživné rozhodnúť. Súd však povinnému poskytuje poučenie v normovej časti tohto uznesenia, a to v bodoch 19 a 20 odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedením znenia príslušného ustanovenia § 61h ods. 1 písm. e) a § 61n ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, ktoré stanovujú podmienky, ktoré musí splniť povinný a za ktorých súdny exekútor je povinný zastaviť exekúciu pri vymáhaní bežného výživného.

30. S poukazom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37Ek/3162/2021 zo dňa 01.08.2023 I. výrokom zmenil tak, že exekúciu v časti zameškaného výživného za obdobie 4 mesiacov t.j. v sume 520 eur zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku a vo zvyšnej časti sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietol.

31. Keďže sťažnostný súd v konečnom dôsledku na základe návrhu povinného exekúciu v časti zameškaného výživného v rozsahu sumy 520 eur zastavil, toto rozhodnutie musí nevyhnutne rezultovať aj vo výroku o trovách tohto konania. Na podklade sťažnosti povinného tak sťažnostný súd dospel k záveru, že je potrebné zrušiť II. výrok napadnutého uznesenia (ako výrok závislý).

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. Oprávnený aj povinný si uplatnili nárok na náhradu trov konania o sťažnosti. O trovách sťažnostného konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Exekučného poriadku tak, že žiaden z účastníkov exekučného konania nemá na náhradu trov konania právo, keď obaja účastníci boli v konaní čiastočne úspešní. Na návrh povinného súd zastavil exekúciu v časti zameškaného výživného v sume 520 eur, exekúcia však bude naďalej pokračovať v rozsahu bežného výživného a v rozsahu zameškaného výživného v sume 390 eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).